Diumenge 4 (C) de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 10,27-30): En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles escolten la meva veu, i jo les conec, i elles em segueixen. I jo els dono la vida eterna, i no es perdran eternament, i ningú no les arrabassarà de la meva mà. El que m'ha donat el meu Pare és més gran que tot, i ningú no pot arrabassar-ho de la mà del Pare. Jo i el Pare som una sola cosa».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Les meves ovelles escolten la meva veu»

P. Josep LAPLANA OSB Monjo de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, la mirada de Jesús sobre els homes és la mirada del Bon Pastor, que pren sota la seva responsabilitat les ovelles que li són confiades i s'ocupa de cadascuna d'elles. Entre Ell i elles crea un lligam, un instint de coneixement i de fidelitat: «Escolten la meva veu, i jo les conec, i elles em segueixen» (Jn 10,27). La veu del Bon Pastor és sempre una crida a seguir-lo, a entrar en el seu cercle magnètic d'influència.

Crist se'ns ha guanyat no solament amb el seu exemple i amb la seva doctrina, sinó amb el preu de la seva Sang. Li hem costat molt, i per això no vol que ningú dels seus es perdi. I, amb tot, l'evidència s'imposa: uns segueixen la crida del Bon Pastor i altres no. L'anunci de l'Evangeli a uns els produeix ràbia i a uns altres alegria. Què tenen els uns que no tinguin els altres? Sant Agustí, davant del misteri abismal de l'elecció divina, responia: «Déu no et deixa, si tu no el deixes»; no t'abandonarà, si tu no l'abandones. No donis, doncs, la culpa a Déu, ni a l'Església, ni als altres, perquè el problema de la teva fidelitat és teu. Déu no nega a ningú la seva gràcia, i aquesta és la nostra força: agafar-nos fort a la gràcia de Déu. No és cap mèrit nostre; simplement, hem estat "agraciats".

La fe entra per l'oïda, per l'audició de la Paraula del Senyor, i el perill més gran que tenim és la nostra sordesa, no oir la veu del Bon Pastor, perquè tenim el cap ple de sorolls i d'altres veus discordants, o encara més greu, allò que els Exercicis de sant Ignasi diuen «fer-se el sord», saber que Déu et crida i no voler sentir-te al·ludit. Aquell que es tanca a la crida de Déu conscientment, reiteradament, perd la sintonia amb Jesús, perdrà l'alegria de ser cristià per anar a péixer a unes altres pastures que no sacien ni donen vida eterna. Nogensmenys, Ell és l'únic que ha pogut dir: «I jo els dono la vida eterna» (Jn 10,28).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «‘El qui entri per mi se salvarà’, gaudirà de llibertat per a entrar i sortir, i trobarà pastures abundants. En efecte, entrarà en obrir-se a la fe; sortirà en passar de la fe a la visió; trobarà pastures en el banquet etern» (Sant Gregori Magne)

- «Aquesta és precisament la diferència entre el veritable pastor i el lladre: per al lladre, per als ideòlegs i dictadors, les persones són només coses que es posseeixen. Però per al veritable pastor, per contra, són éssers lliures amb vista a aconseguir la veritat i l’amor» (Benet XVI)

- «La participació en la celebració comuna de l’Eucaristia dominical és un testimoniatge de pertinença i de fidelitat al Crist i a la seva Església. Els fidels donen testimoni de la seva comunió en la fe i en la caritat (...). Es conforten mútuament sota el guiatge de l’Esperit Sant» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 2.182)